

நாலடியார் உணர்ந்தும் நிலையாமை

உ. உமாமகேஸ்வரி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
ஸ்ரீ மத் ஆண்டவன் கலைமற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
திருவாணைக்காவல்

முன்னுரை

உலக இலக்கியங்களி் தொன்மையும், சிறப்பும், வாய்ந்த நூல்கள் என போற்றப்படுபவை கடைச்சங்க நூல்களே ஆகும். அவை பதினென்கீழ்க்கணக்கு என்பனவாகும் இப்பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று நாலடியார் என்னும் நூலாகும் .

இந்நூலில் மனிதன் தன்னுடைய வாழ்வில் நிலையானது என எண்ணி அவற்றின் மீது பற்றுக் கொண்டு வாழ்கிறானோ அவையனைத்தும் நிலையற்றவை என்ற உண்மைக்கருத்தை மக்களுக்கு வலியுறுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

“நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்

புல்லறி வாண்மை கடை”1

(குறள்:336)

நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுள்ளவாக நினைக்கின்ற அற்ப புத்திதான் இழிவுண்டாக்குவது.

செல்வம் நிலையாமை

பெருஞ்செல்வர் ஒருவர் தன்னிடத்தில் உள்ள செல்வம் அனைத்தும் நிலையானவை என எண்ணினால் பின்னொரு காலத்தில் அச்செல்வங்கள் அனைத்தும் இழந்து வறிஞராய் நிற்பர் என்றுரைக்கிறார் வள்ளுவர்.

“அறுசுவை யுண்டி அமாந்தில்லாள் ஊட்ட

மறுசுவை நீக்கியுண் டாரும் -வறிஞராய்ச்

சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூருழென்றிற் செல்வமொன்று

உண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று”2

(நாலடியார் பா.1)

அறுசுவையோடு கூடிய உணவு வகைகளை மனைவியானவள் ஊட்டி நிற்க. அவ்வுணவு வகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் முதலில் ஊட்டப்பெறும் ஒவ்வொரு பிடி உணவினையே உண்டு மற்றைய கவளங்களை வேண்டாமென்று மறுக்கும் பெருஞ்செல்வரும், பின்னர் வறுமையுற்றுத் தம் ஊரைவிட்டும் பிரிதோரிடம் சென்று மிகவும் இழிந்த உணவாகிய கூழையும் இரக்கும் நிலையை அடைவர். இதனால் செல்வம் சிறிதும் நிலையுடையப் பொருள் என நினைப்பது தகுந்ததன்றாகும் என்கிறார் நூலின் ஆசிரியர்.

செல்வம் யாரிடத்தும் நடுநிலைமைப் பொருந்த நிலைத்து நிற்காமல் வண்டியின் உருளைப்போன்று மாறிமாறி வரும் இயல்பினை உடையது. ஆதலால், ஒருவன் தன்ப்பால் குற்றமற்ற

பெரிய செல்வம் உண்டான காலந்தொடங்கி செல்வத்தைக் கொண்டு ஏர் உழுததனால் உண்டான உணவினைப் பெற்று பலரோடும் கூடி உண்பானாக. இதனையே வள்ளுவர்,

“தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”3

(குறள்:212)

பாடுபட்டுச் சம்பாதிக்கிற செல்வமெல்லாம் உதவி பெறத் தகுந்தவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகத்தான். என்று பெரும்படைக்குத் தலைவனான போதும் தன் செல்வம் பிறர் கவர்ந்து செல்ல நேரும் என்பதை,

“யானை பெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்

சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும் -ஏனை

வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாம் கொண்ட

மனையானை மாற்றார் கொள.”4 (நாலடியார் ப. 3)

யானையின் பிடரிப் பொலிவு பெறுமாறு அதன்மீது ஏறியிருந்து வெண்கொற்றக் குடையின் நிழலின்கீழ், நால்வகைப் படைகளுக்கும் தலைவராய்ச் சென்ற சிறப்புடைய மன்னரும், தீவினை கெடுத்தலால் அச்செல்வம் நிலையினின்றும் வேறுபட்டு, தாம் மணந்துகொண்ட மனைவியையும் பகைவர் கவர்ந்து கொள்ளும் அளவுக்கு இழிநிலையை அடைவர் என உணர்த்தப்படுகிறது.

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே

செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்”5

(குறள்.33)

ஒருவன் தன்னால் இயன்ற வரையில் அறச்செயலைச் செய்யக் கூடிய இடங்களிலெல்லாம் இடைவிடாது செய்தல் வேண்டும். என்பது குறிளின் கருத்து.

ஏதேனும் ஒரு பொருள் தம் கையின்கண் கிடைக்கப் பெற்றால் அறத்தினைப் பிறகு செய்துகொள்ளலாமென்று கருதி, அப்பொருளை இறுகப்பிடித்துகொண்டிராமல், அது கிடைத்தப் பொழுதே பிறர்க்கு அறம் செய்தவர்கள் இறக்குங்காலத்துக் குற்றமற்ற கொடிய கூற்றுவன் தம் உயிரைப் பற்றிச் செல்லும் வழியிலுள்ள வெம்மை நிலத்தின் கொடுமையினின்றும் தப்பிச் செல்வார்கள் என்கிறது. நாலடியார்.

“அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்

அற்குப ஆங்கே செயல்”6 (குறள்-333)

செல்வம் நிலையில்லாத இயல்பினை உடையது ஆகையால் அச்செல்வத்தைப் பெற்றால் நிலையான அறங்களை அப்பொழுதே செய்தல் வேண்டும் என்பர் பெரியோர்.

“செல்வரயாம் என்றுதாம் செல்வுழி எண்ணாத

புல்லாறி வாளர் பெருஞ்செல்வம்- எல்லில்

கருங்கொண்மூ வாய்திறந்த மின்னுப்போல் தோன்றி

மருங்கறக் கெட்டு விடும்.”7

(நாலடியார் பா.8)

யாம் பெருஞ்செல்வம் உடையவராவோம் என்று நினைத்து (இறுமாந்து) அச்செருக்கால் தாம் செல்லும் இடமாகிய மறுமைக்குரிய அறங்களை எண்ணாத சிற்றறிவினருடைய பெரிய

செல்வமானது, இரவுப்பொழுதில் கரிய மேகமானது வெளிப்படுத்திய மின்னல் தோன்றி மறைவதைப் போன்று தான் இருந்த அடிச்சுவரும் தோன்றாதபடி அழிந்துபோகும் என உணர்த்துகிறது இப்பாடல்.

இளமை நிலையாமை

அறிவுடையவர் முதுமை வருமென்று இளமைப்பருவத்தில் பற்றுக்களை விட்டு வாழ்வார் விடாதார் முதுமையில் துன்புறுவர்.

**“நரைவரும் என்றெண்ணி நல்லறி வாளர்
குழவி யிடத்தே துறந்தார் புரைதீரா
மன்னா இளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
இன்னாங் கெழுந்திருப் பார்”8 (நாலடியார் பா.11)**

நல்ல அறிவனை உடையவர்கள் நரையோடுக் கூடிய முதுமையும் வருமென்று இளமைப்பருவத்திலேயே பற்றுக்களை விட்டனர். அவ்வாறு விடாதவர்கள் குற்றம் நீங்காததும், நிலையில்லாததுமான இளமையில் வரும் இன்பத்தில் மயங்கி மகிழ்ந்து கிடந்தவர்களே பிறகு கோலையுன்றிக் கொண்டு துன்பத்தோடு வாழ்வார் என்பதை அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

உறுதியற்ற காம இச்சையை கொண்டிருந்த மனிதனுக்கு முதுமையுற்றப் பெண்ணின் இளமை நிலையை கூறுதல்

**“தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டுன்றா
வீழா இறக்கும் இவள் மாட்டும் -காழிலா
மம்மர்கொள் மாந்தர்க் கணங்காகும் தன்கைக்கோல்
அம்மனைக்கோல் ஆகிய ஞான்று”9 (நாலடியார் பா.14)**

உடம்பு கூனி வளைந்தும், தளர்ந்தும், தலை நடுங்கியும், தடியினை ஊன்றியும், கீழே வீழ்ந்தும் இறக்கும் நிலையிலுள்ள இவளிடத்தும் மன உறுதியில்லாமல் காம மயக்கங்கொண்ட மனிதனே, இவள் இப்பொழுது தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஊன்றுகோல், தன் தாய் பற்றியிருந்த காலத்தில் இவள் இளமையும் அழகும் மிகுந்தவளாய் இருத்திப்பாள் என உணர்த்தப்படுகிறது.

இளமைப்பருவமானது குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலையிலுள்ள பயனைத் தரும் எல்லா மரங்களிலிருந்தும் பழங்கள் உதிர்ந்து விழுந்தாற்போன்றதாகும். ஆதலால் இன்று இவளை வேல்போன்ற கண்ணையுடையவள் என்ற கருதி விருப்பம் கொள்ளாதீர்கள் ஏனெனில் இவ்விளமை உடையவளாகிய இவளும் பின்னர் இளமை நீங்கப்பெற்று முதுமையால் கூனி உடல்வளைந்து கண்பார்வையையும் இழந்தமையால் கைத்தடியையே கண்ணாய்க்கொண்டு தடவிக் தடவி நடக்கும் தன்மையுடையவளாவாள் என்பதை வெளிப்படுத்திகிறது நாலடி.

அறச்செயலகளைப் பின்னர் செய்து கொள்ளலாம் என இளமைப்பருவத்தில் காலம் நீட்டித்தல் கூடாது.

**“கொள்ளுங் கொடுங்கூற்றுங் கொல்வான் குறுகுதன் - முன்
உள்ளங் கனிந்தறஞ்செய் துய்கவே - வெள்ளம்**

வருவதற்கு முன்னர் அணைகோல வையார்

பெருகுதற்கண் என்செய்வார் பேசு" 10 (நன்னெறி பா.30)

உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் கொடுமையான எமன் கொல்வதற்கு முன்னால் மனம் உவந்து நல்லறங்களை மேற்கொண்டு வாழவேண்டும் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படுவதற்கு முன்பு அணையைக்

கட்டிவைக்காதவர் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வரும்போது என்ன செய்வார்கள் அழிவே நேரும் என்றக் கருத்தின் மூலம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

"மற்றறிவாம் நல்வினை: யாமிளையம்' என்னாது

கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்!

முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால்

நற்காய் உதிர்தலும் உண்டு"11 (நாலடியார் பா.19)

கடுமையான காற்று வீசினால் மரங்களிலிருந்து முதிர்ந்தப் பழங்கள் மட்டுமின்றிப் பசுங்காய்களும் உதிர்ந்துவிடும். அதுபோல அழியும் காலம் நோரிட்டால் அப்போது இளமை முதுமை என்று பராமல் அனைவரும் இறக்க நேரிடும். எனவே காலந்தாழ்த்தாதுக் கையில் பொருலிருக்கும் காலத்தே அறஞ்செய்தல் வேண்டும் என்கிறது நாலடி

யாக்கை நிலையாமை:

சூரியன் தோன்றுவது என்றாவது நிற்கிறதா? இல்லை அதுபோல் பூமியில் வாழ்கிறவர் வாழும் நாளில் ஒப்புரவு செய்ய வேண்டும்.

"வீழ்நாள் படாஅமை நன்றிற்றின் அ .: தொருவன்

வாழ்நாள் வழியடக்குங் கல்" 12 (குறள்-38)

ஒவ்வொரு நாளும் ஒருவன் அறம் செய்வானானால் அ.து அவன் பிறவி வரும் வழியை அடைப்பதற்குரிய கல்லாகும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

"வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம்

வீழ்நாள் படாஅ தெழுதலால் - வாழ்நாள்

உலவாமுன் ஒப்புர வாற்றுமின் யாரும்

நிலவார் நிலமிசை மேல்"13 (நாலடியார் பா.22)

வாழும் நாளுக்கு கருவியாய் விளங்கும் பிரகாசிக்கிற ஒளிமினையுடைய சூரியனானவன் வீழும் நாளானது உண்டாகாது தினமும் உதிக்கிறதினாலே வாழும் நாளானது முடிவதற்குள்ளாக தர்மங்களைச் செய்வீர்களாக. என்று எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

மன்றத்தில் ஒலிக்கும் மணக்கோல ஒளி அப்போதே பிணத்திற்குகொட்டும் பறை ஒலியாய் மாறுவதும் உண்டு. ஆகவே உயிருக்கு உறுதியுக்கும் வழியைக் காணவேண்டும் என்பதை,

"மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின

அன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாயப் -பின்றை

ஒலித்தலும் உண்டாமென் றுய்ந்துபோ மாறே

வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம்"14 (நாலடியார் பா.23)

சபை முழுவதும் ஒசையுண்டாகும்படி மணப்பறையாய் ஒலித்தவையே மணம் நிகழ்ந்த அன்றைக்கே அம்மணமக்கட்கே அவ்விடத்திலேயே பிணப்பறையாய்ச் சிறிது நேரத்தில் ஒலித்தலும்

கூடுமெற்று அஞ்சி அத்துன்பத்திலிருந்து பிழைத்துப் போகும் வழியையே பெரியோரின் மனம் துணிந்து நிற்கும். என கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

இவ்வுலகில் நிலைத்து நிற்பவர் எவரும் இலர் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்துஇல் வலகு” 15 (குறள்-336)

ஒருவன் நேற்று உயிரோடு இருந்தான் இன்று மறைந்தான் என்று சொல்லும் நிலையற்ற தன்மையையுடையது இவ்வுலகம்.

“புன்னுளிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றென்னி

இன்னினியே செய்க அறவினை-இன்னினியே

நின்றான்: இருந்தான்:கிடந்தான்:தன்கேளலறச்

சென்றான்:எனப்படுத லால்”16 (நாலடியார் பா.29)

இப்பொழுதுதான் நின்று கொண்டிருந்தான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான் படுத்துக்கொண்டிருந்தான் அதற்குள் தன் உறவினர் அலறும்படியால் இறந்துவிட்டான் என்று இறந்த ஒருவனைக் குறித்து இவ்வுலகினாரால் பேசப்படுதலால் இவ்வுடம்பானது புல்லினது நுனியில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பணித்துளிபோன்ற நிலையாமையை உடையது என்று அறிந்து செய்யத்தகும் அறச்செயல்களை விரைந்து செய்வானாக, என அறிவுறுத்தப்படுகிறது. இவ்வுலகில் பிறந்தவர் பலரின் இறப்பை கண்டும் இவ்வாழ்வானது நிலையென எண்ணி வாழ்கின்றனர்.

“ஒருபொழுதும் வாழ்வது அறியார் கருதுப

கோடியும் அல்ல பல” 17

(குறள்-337)

அடுத்த நொடியில் நாம் வாழ்வோமா என்பதனை அறியமாட்டாதவர்கள் கோடிக்கு மேற்பட்ட பலவகை நினைவுகளை நினைப்பார்கள்

“கணங்கொண்டு சுற்றத்தாள் கல்லென் றலறப்

பிணங்கொண்டு காட்டுய்பார்க்க கண்டு மணங்கொண்டீண்(டு)

‘உண்டுண்டுண்’ டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமெ

டொண்டொண்டொன் என்னும் பறை”18 (நாலடியார் பா.25)

சுற்றத்தார் கூட்டமாய்க் கூடிக் கல்லென்று கதறியழ பிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு காட்டின்கண் சேர்ப்பாறைக் கண்டும் இவ்வுடம்பின் நிலையாமையை உணராது, மணம் செய்துக்கொண்டு, இவ்வுலக வாழ்வில் இன்பம் ‘உண்டு உண்டு உண்டு’ என்றுரைக்கும் அறிவிலிகளுக்கு ‘டொண் டொண் டொண்’ என்னும் ஒலியுண்டாக அடிக்கப்பெறும் பிணப்பறையானது அந்நிலையாமையை எடுத்துரைப்பதாகும்.

உடம்பு உறுதியோடு இருக்கும்போதே தனக்கு வேண்டிய உறுதிகளைச் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை,

“குடம்பை தனித்துஒழியப் புள்பறந் தற்றே

உடம்போடு உயிரிடை நட்பு” 19

(குறள்-338)

உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவு தான் வாழ்ந்த கூடு தனித்துக் கிடக்க அதைவிட்டு வேறிடத்துக்குப் பறவை பறந்து போனாற்போன்றது.

“யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையால் ஆய பயன்கொள்க –யாக்கை
மலையாடு மஞ்சபோல் தோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்”20

(நாலடியார் பா.28)

உடம்பானது, மலையின்மீது அசைகின்ற மேகம் போல் காணப்பட்டு அப்பொழுதே நிலையின்றி அழிந்துவிடும் ஆதலால் இத்தகைய நிலையில்லாத உடம்பினை உறுதியுடையதாய்ப் பெற்றவர்கள் தாங்கள் பெற்ற உடம்பினால் பெறுதற்குரிய வீடுபேறாகிய பயனை விரைவில் பெறுவார்களாக என்கிறார் நாலடியார்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதும் மனிதன் நிலையானவை என்று எண்ணுவதுமான செல்வம், இளமை, யாக்கை, ஆகியவைகள் அனைத்தும் நிலையற்றவை என்பதை உணர்ந்து உலகில் உள்ள நல்லறங்களைபெல்லாம் உரிய காலத்தில் செய்து இம்மையையும் மறுமையையும் பயனள்ளதாகச் செய்தல் வேண்டும்.

சான்றெண்விளக்கம்

- [1] மீ. பொன். இராமநாதன் செட்டியார் திருக்குறள் ப.33
- [2] ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி நாலடியார் ப.3
- [3] (10)முனைவர் கதிர் முருகு நன்னெறி ப.23